

kommunalpolitikere og så sige, at Folketinget skal bestemme alting i detaljer. Det skal jo hænges sammen, det her.

Kl. 14.55

Det, man derfor med rette kan tale om, er, at Folketinget fastsætter nogle overordnede rammer, mål – selvfølgelig – standarder, men at der skal være frihed til, at medarbejdere og ledere udeomkring inden for de rammer, de lokale politikere sætter, kan skabe de resultater, udfolde den kvalitet, som nu passer til det lokale samfund, man finder sig i. Det er den balance, vi skal prøve at finde. Og der synes jeg, fru Marianne Jelved var inde på nogle interessante betragtninger, som jeg også gerne vil høre nærmere om.

Men ellers må vi jo sige, at fru Marianne Jelved afskar det meste af den øvrige diskussion ved at sige, at det hører til privatlivets fred. Og er der noget, jeg har respekt for, er det privatlivets fred, og det vil jeg ikke på nogen som helst måde forsøge at krænke.

Men i det offentlige rum går det nok an at diskutere i hvert fald et enkelt af de punkter, som fru Marianne Jelved rejste i en af sine replikker i debatten. Det var en meget voldsom kritik af regeringen for ikke at gøre nok, når det gjaldt at sørge for tilstrækkelig med arbejdskraft i det danske samfund. Man fik nærmest indtryk af, at fru Marianne Jelved var en mester til det der, og at man bare skulle lytte til en erfaren på det område.

Så kiggede jeg lidt på tallene, fra dengang fru Marianne Jelved var økonomiminister. Det er klart, at erfaren kvinde er god at gæste, og var der nu noget, man kunne samle op fra 1990'erne, skulle man være et skarn ikke at lære af det. Derfor prøvede jeg at kigge på tallene fra 1990'erne for at se, om der dér lå noget, som vi kunne lade os inspirere af. Der kan jeg så se, at fra 1993 til 2001 steg arbejdsstyrken med 16.000 personer, det vil sige i gennemsnit med 2.000 om året. Det var i øvrigt en periode, hvor befolkningsudviklingen gjorde, at der kom flere og flere ind på arbejdsmarkedet, så det er jo ikke så mærkeligt. Men der steg arbejdsstyrken med 16.000, altså 2.000 om året.

Hvis vi så kigger på de 5 år, vi hidtil har haft regeringsansvar, fra 2001 til nu, er arbejdsstyrken steget med 15.000, dvs. i gennemsnit med 3.000 om året. Så vi har altså på 5 år nået, hvad fru Marianne Jelved var 8 år om – oven i købet i en situation, hvor der som udgangspunkt kommer færre ind på arbejdsmarkedet, fordi vi nu

rammer de små årgange, modsat dengang, hvor der faktisk kom stadig flere.

Det er jo ikke så mærkeligt, at fru Marianne Jelveds score på det område, om jeg så må sige, ikke er imponerende. Det er jo, fordi fru Marianne Jelved var med til at lave orlovsordninger, som trak folk ud af arbejdsstyrken. Der var jo uddannelsesorlov, og der var forskellige andre ordninger. Der var tre orlovsordninger, som var med til at trække folk ud af arbejdsstyrken, og når man så hører fru Marianne Jelved i dag stå og anklage den nuværende regering for ikke at gøre nok for at sikre tilstrækkelig med arbejdskraft, forekommer det jo altså at være noget hult for ikke at bruge et stærkere udtryk som hykleri, når man iagttager de bestræbelser, der blev gjort i 1990'erne for at trække folk ud af arbejdsstyrken og over på orlovsordninger.

Se, hr. Villy Søvndal gjorde meget ud af, at tiden nu var til at se fremad, hvorefter hr. Villy Søvndal kiggede bagud. Og der er det jo sådan, når hr. Villy Søvndal kigger bagud – i hvert fald bagud til det, som hr. Villy Søvndal opfatter som år 0, altså 2001 – at det så er mistrøstigt, og det hensætter hr. Villy Søvndal i en stadig tilstand af dårligt humør.

Det er trist for hr. Villy Søvndal – for jeg kender hr. Villy Søvndal som en, der egentlig af naturen er en munter søn – at han på den måde skal have ødelagt sin hverdag og sit liv af at kigge bagud på al den mistrøstighed. Og derfor finder hr. Villy Søvndal i den ene debat efter den anden her i Folketingssalen trøst i at fastslå, at statsministeren virker mere og mere trængt – men jeg er her jo endnu.

Det er selvfølgelig klart, at forventningens glæde kan man ikke tage fra nogen, og i lyset af at hr. Villy Søvndal har så lidt at glæde sig over, når han kigger bagud, skal man absolut unde hr. Villy Søvndal den glæde, der er forventningens glæde, over noget, som hr. Villy Søvndal tror han kan opnå i fremtiden. Det må vi så se om hr. Villy Søvndal kan.

Kl. 15.00

Jeg hæftede mig ved, at hr. Villy Søvndal slog fast i en interessant analyse af, hvad der kunne ske efter næste valg, at man får mest indflydelse ved at være i regering. Hr. Villy Søvndal gentog det i flere omgange, så vi blev efterladt med et klart indtryk af, at det her med, at man får mest indflydelse ved at være i regering, er noget, hr. Villy Søvndal er ved at arbejde sig meget stærkt ind i. Man blev næsten efterladt med et indtryk af, at hr. Villy Søvndal i tankerne befandt sig i